

Zondag 25 juni 2023  
oecumenische viering

Paulusgeloofsgemeenschap en Eshofgemeente  
gedenkdag van Petrus en Paulus

---

*Eerste lezing (gezongen): Psalm 119-2 – Gezangen voor liturgie*

*Brieflezing: 1 Korintiërs 12,12-30 (Anny)*

*Lied: Kom laat ons deze dag – Gezangen voor liturgie 628a, 3 + 4 + 6*

*Overweging (Ellie en Gerwin)*

Van 10 tot 17 juni was een vijftal verkenner op reis naar Georgië. Ze gingen op onderzoek uit. De vraag was: kunnen we in 2024 een groep jongeren met begeleiders naar Aghaiani laten gaan, zodat ze daar kunnen meebouwen aan een day care center? Dat zou ons nieuwe, hopelijk oecumenische, diaconale project kunnen worden.

Al twee jaar geleden waren de plannen voor dit diaconale project een eind gevorderd. Onder andere Sandra van Valkengoed, die lid is van de Paulusgemeenschap, zou toen mee. Maar corona gooide roet in het eten. Livingstone, de Nederlandse organisatie achter het project, hield ermee op. Dat was het einde.

Of toch niet...?

In het afgelopen jaar is besloten het project zo mogelijk toch door te laten gaan. En om het helemaal zelf te gaan uitvoeren. Maar daartoe moest er natuurlijk eerst poolshoogte genomen worden. Kan het wel? Hoe is het met de accommodatie, het eten, de veiligheid? En wie zijn de verantwoordelijken in Georgië die de groep zullen begeleiden?

Onder andere Gerwin Duine was mee naar Tbilisi en Aghaiani. Gerwin, ik wil jou uitnodigen om te vertellen wat jullie bevindingen zijn.

*Gerwin:*

1. *Daar staan we dan op Station Hoevelaken met de vragen van Ellie in ons hoofd! Waar gaan we naartoe? Wat brengt het ons? Gaat onze missie lukken? We gaan ervoor!*

2. *Eliso wacht ons op op Tbilisi vliegveld. Na drie jaar contact via de app en*

*enkele teams, dan eindelijk live! Ze was de perfecte gastvrouw voor ons. Ze heeft ons de projecten laten zien waar we de komende jongerenreis in 2024 op willen voorbereiden. Het gaat om Tbilisi, Aghaiani en Boga.*

3. *Ze heeft ons Tbilisi laten zien en de groep van het DCC. Belangrijk om de kinderen uit hun sociaal en fysiek isolement te halen. De stad is niet ingericht met mooie buitenruimtes om te spelen. De stad bestaat uit hoofdzakelijk sovjet flats. Hierin verblijven de kinderen veelal in sociaal isolement. Het DCC biedt onderwijsondersteuning, een leuke plek om naar toe te gaan, samen optrekken met ongeveer 25-20 kids, een goede maaltijd en een luisterend oor.*

4. *Ze heeft ons Aghaiani laten zien, een dorpje op een uur afstand van Tbilisi. Het is net of je de middeleeuwen binnenstapt. Oud en vervallen, niets te beleven en de mensen verblijven op hun erf. Er wonen kinderen en grootouders. De middenmoot 16 tot 60 jaar is nagenoeg weggetrokken om te werken. Kids worden opgevoed door grootouders. Op zich een goede oplossing als dit al zo kan. Echter de opvoeding is niet van deze tijd. Veel mensen verdoven zich, onze jongeren zouden zeggen: ze zijn 'uitgecheckt' en nemen geen verantwoordelijkheid. De kinderen worden niet gemotiveerd en uitgedaagd en zien een uitzichtloze leegte op zich afkomen. In de dorpjes gebeurt niets.....*

5. *Het te bouwen DCC kan voor enkele kinderen een nieuw perspectief geven. De jeugdwerkers zijn betrokken, willen de kids vooruit helpen en laten door goed voorbeeld zien dat ze wel degelijk invloed hebben op hun bestaan. Het onderwijs, de sociale uitwisseling, het eten en bovenal de stimulans om perspectief te hebben op een andere toekomst dan de huidige situatie.*

6. *Kinderen hebben inspiratie en dromen nodig om los te komen van wat ze kennen. Een summercamp kan hier aan bijdragen. Een weeklang met andere kids uit verschillende dorpen (Tbilisi, Aghaiani en Boga) op pad om samen een mooie week te beleven. Een jaarlijks terugkerende activiteit voor het team van YfC. Een mooie manier om te laten zien dat het ook anders kan en er meer is dan de situatie in de dorpen.*

7. *Onze rondleiding heeft laten zien dat een netwerk nodig is om dit werk mogelijk te maken. Eén lichaam waarin alle onderdelen een rol en functie hebben. YfC Georgie, Eliso, Beso&Darina, Liana, Adele (de kok), twee studenten, YfC Amerika, Baptist kerk in Tbilisi, Pinkstergemeente verbonden aan Aghaiani, vader en broer van Darina, de lokale gemeenschap en overheid voor inbedding in het dorp, Verkennersteam Hoevelaken.*

8. *We hebben samen een plan gemaakt en willen in 2024 graag met een team jongeren naar Georgië. We gaan bouwen in Aghaiani aan het DCC, we gaan op kamp met 30 Georgische kids en we gaan leuke dingen doen! We trekken samen op, met een luisterend oor, interesse tonen in elkaar en zo van elkaar leren en elkaar*

echt zien.

9. *Eliso heeft ons haar wereld laten zien waarin ze handen en voeten geeft aan het werk in Georgië. We hebben elkaar gevonden in de wens om onze kids op een positieve wijze vooruit te helpen. Eén moment staat me nog helder voor ogen over wie ze is en wat ze voor kinderen betekent. We mochten aanwezig zijn bij de laatste bijeenkomst van het DCC in Tbilisi. Ongeveer 15 kids verzameld en ze werden uitgenodigd om op te schrijven wat ze leuk vinden aan de bijeenkomsten. Elk kind mocht naar voren komen en dan vertellen. In alle hectiek en lawaai is een meisje van 5 aan de beurt. Ze leest haar briefje voor. Het gaat verloren in het rumoer. Dan legt Eliso haar hand om haar schouder en buigt helemaal naar haar toe. Ogen dicht en helemaal geconcentreerd op wat zij wil vertellen.*

Zo'n diaconaal project – misschien is er wel geen mooier Bijbelgedeelte dat hierbij past dan 1 Korintiërs 12. Het mooie Pauluslied van Huub Oosterhuis is erop gebaseerd. We zingen het straks.

1 Korintiërs 12 – waar Paulus schrijft dat we allen samen één lichaam vormen. We horen bij elkaar. De Geest verbindt ons met elkaar. Als burens van Paulusgemeenschap en Eshofgemeente. Als christenen uit Hoevelaken en Tbilisi en Aghaiani. Als mensen die samenwerken om toekomst voor kinderen zonder kansen mogelijk te maken. Dat beperkt zich niet tot ons als christenen. Daar maakt ook de plaatselijke overheid in Aghaiani deel van uit.

Allen samen zijn we dat ene lichaam. Dat gaat niet vanzelf. Gerwin vertelde me dat het een lange weg is om de plaatselijke overheid mee te krijgen. Die kijkt met argwaan naar die club Youth for Christ. Vreemde religieuze groep. Wat is dat voor sekte? Ze gaan die kinderen toch niet bekeren hè? De weg naar wederzijds vertrouwen en goede samenwerking is een lange.

Maar de hand en de voet, het oog en het oor kunnen niet zonder elkaar. Heel langzaam lukt het om het wantrouwen naar elkaar te overwinnen. En om samen iets goeds te doen voor de toekomst van de kinderen. Waar dat lukt, daar waait de Geest.

Ik herinner me nog de vorige keer dat ik dit bijbelgedeelte onder ogen had. Dat was met Pinksteren 2018. Philomena Namirembe was te gast in de Eshof. Zij is de directrice van de Queen of Peace highschool in Mpigi, Oeganda – waar we een aantal jaren mee verbonden zijn geweest in een diaconaal project. Waar verschillende groepen uit onze beide gemeenschappen naartoe zijn geweest. Philomena had goed in de gaten dat het bij een diaconaal project niet om

eenrichtingverkeer gaat.

Oké, hier zit het geld, daar is de nood. Ons geld is daar nodig om iets te kunnen veranderen.

Maar het is niet zo dat vooral zij baat hebben bij het contact. Ook voor ons is het heilzaam. “Juist die delen van het lichaam die het zwakst lijken zijn het meest noodzakelijk,” schrijft Paulus.

Met Gerwin had ik het hier de afgelopen week over. Juist in contact met de kinderen van de Queen of Peace highschool, en straks in contact met de kinderen in Tbilisi en Aghaiani, ontdekken we onze rijkdom. Dat wil zeggen: de rijkdom die er echt toe doet. De veiligheid die we hier in Nederland hebben. Het schone drinkwater uit de kraan. De onbeperkte mogelijkheden die er zijn voor sociaal contact. De medische zorg. In Georgië is die laatste totaal anders dan hier. Heb je geld en connecties, dan kun je bij ziekte op een behandeling rekenen. Heb je geen geld en geen connecties, dan is er voor jou geen medische zorg.

Wij zijn zo gewend aan onze welvaart – we kijken er niet meer van op. Landelijk gezien groeit ons uitgavenpatroon alleen maar. Jongeren in deze tijd kennen soms enkel overvloed.

We kunnen nieuwe waardering leren door een tijdje die welvaart te missen. We gaan met andere ogen kijken naar de werkelijkheid. We zullen misschien zelfs meer vanuit tevredenheid en dankbaarheid kunnen leven. En daar wordt ons leven rijker door.

De hand is niet de voet. Het oog is niet het oor. De contrasten zijn een gegevenheid. Maar gelijkwaardig zijn ze wel. Het ene lichaamsdeel is niet meer waard dan het andere. Wel kan het ene meer verzorging vragen dan het andere. Zoals Gerwin vertelde hoe Eliso alle aandacht had voor het verhaal van een meisje van vijf, te midden van alle hectiek en drukte.

De verantwoordelijkheid daarvoor dragen we samen. Want “wanneer één lichaamsdeel pijn lijdt, lijden alle andere mee; wanneer één lichaamsdeel met respect behandeld wordt, delen alle andere in die vreugde.”

Dat het zo zijn mag.

*Lied: Wij zullen, Jood en Griek, zijn lichaam worden – groene bundel 919*